

Januari 2021

Beste man met cello

Ik ben jaloers op jou. Ik zeg het maar meteen. Jij draagt de muziek altijd bij je. Jij beroert de harten van de mensen door te spelen. Jij kunt afstand overbruggen, omdat je de intimiteit op kunt roepen van de muziek. Ik heb slechts woorden. Woorden hebben geen lengte, breedte en hoogte en toch pretenderen ze inhoud te hebben wanneer we spreken. Hoe houd ik iets vast dat onzichtbaar is?

De taal en ik. We zijn al een tijdje met elkaar onderweg. Ik houd van haar en ik vecht met haar. Taal kan zo rijk zijn en tegelijkertijd zo ontoereikend. We spreken dezelfde taal en toch begrijp ik niet altijd wat iemand bedoelt, of word ik niet begrepen. Ik word zo vaak meteen afgerekend op wat ik net zei, of wat ik schreef. Als ik stelling durf te nemen, is er altijd wel iemand die een pijl afschiet, omdat hij of zij het er niet mee eens is, of de zaak heel anders bekijkt. Woorden worden zo snel uit de lucht geschoten, afgeknald, als je niet uitkijkt. Die eeuwige discussie... ik ben het zat! Er kan zoveel mis gaan tussen mijn mond en iemands oor...

Jij kunt spelen. Niemand kan het oneens met je zijn. Niemand zal aan jou vragen om jezelf uit te leggen, of om je te verdedigen. Ik wil met taal kunnen spelen, zoals jij dat met je cello kunt. Ik wil weten wat ik moet zeggen, als ik niet weet wat ik moet zeggen, ik wil weten welke woorden ik moet kiezen om vuur aan te wakkeren, want taal bekoelt zo vaak ideeën en dromen vatten maar zelden vlam. Waarom is er geen woord waar iedereen in gelooft? Waarom maken woorden de afstand vaak groter? Waarom hebben

we soms aan één woord genoeg en vinden we op andere momenten nooit de juiste woorden? waarom kan een mond liegen, maar de rest van een lichaam niet?

Ze zeggen dat er geen woorden nodig zijn om van iemand te houden. waarom praten we dan zoveel? En de hele dag? Ik voer zoveel gesprekken. Ik voer ook vaak dezelfde gesprekken. Op die momenten zou ik er het liefst een bordje bij willen zetten: "Verboden te voeren; dit gesprek wordt al genoeg gevoerd."

We praten en praten om iets duidelijk te maken wat we misschien niet eens in taal kunnen vangen, omdat woorden net een visnet zijn, waarbij het mooiste tussen de regels door glijt en het kostbaarste er in verstrikt raakt.

Ik bedoel...

Ik zou zo graag de juiste woorden willen kiezen, regels maken die 'zijn' hebben, ik zou met mijn taal willen óntregelen, in één klap de druk van de regelketel halen met woorden als vuurwerk, dat je vol treft, in je hoofd of je hart, of allebei, zodat het gevaarlijk wordt voor je ziel: "Pas op, je kunt geraakt worden door rondvliegende mooie woorden." Ik zoek naar woorden, maar woorden zijn net als mensen, ze draaien om alles heen, roepen om het hardst, stamelen, benaderen, maar durven niets. Bovendien komen de juiste woorden bij mij altijd te laat, pas op de terugweg op de fiets, weet ik wat ik had kunnen zeggen. Woorden zouden meer als dieren moeten zijn. Wanneer ze voelen dat ze sterven, een rustige plek zoeken, stil zijn en verdwijnen.

weet je, man met cello, vroeger zat ik vaak naast mijn opa op de orgelbank. woest, vol overgave, bracht hij de mensen in de kerk in vervoering. Met zijn voeten dansend over de pedalen, zijn vingers

springend over de manualen (de rij met hoetsen), met zweetpareltjes op zijn kalende hoofd en plukjes grijs haar recht overeind, speelde hij alsof zijn leven eran afhing. En bij een knik van zijn hoofd mocht ik op één van de parelmoeren knoppen drukken voor een ander register. Dat wilde ik ook kunnen! Muziek maken en mererf daarin helemaal verliezen. Dus vanaf mijn zesde fiets ik elke woensdagmiddag naar de muziekschool. Eerst een jaar algemene muzikale vorming, dan een jaar blokfluit en daarna pas een instrument. Als ik de meester waar ik les van heb vergeet met muziek dan is hij een hele lange open noot zonder stok. Alles wat hij zegt, klinkt hetzelfde. Alles duurt lang. De les, zijn uitleg, het vooruitzicht van een instrument... Ik krijg cijfers op een rapport. Muziek komt in de hoek van 'goed' tegenover 'fout' te staan. Muziek is zwaar en moeilijk en ongelooflijk saai. Ik geef toe, beste man met cello, ik heb het opgegeven. Ik had het geduld niet om eindeloos te studeren. Ik maakte me te snel boos. En de muziek laten spreken was een te lange weg voor mij. Ik wilde het NM kunnen. Mijn stem kon ik tenminste meteen laten klinken. Ik had al vroeg praatjes en dacht daarmee alles in handen te hebben.

En nu, ten tijde van deze pandemie, zoek ik naar woorden. Ik zie mensen op beeldschermen en alles wat ik normaal aan troost of bemoediging in mijn armen draag, moet ik nu in mijn woorden leggen. Ik heb slechts mijn stem om iemand te omarmen. Ik heb alleen de taal om te proberen nabij te komen. Aan mooie praatjes heb ik niets. Ik mis de muziek, man met cello. De muziek, die nooit alleen betekenis wil geven. De muziek, die verder spreekt waar woorden tekort schieten. De muziek, die in staat is de noodklokken te overstemmen die wereldwijd luiden. De muziek, die dichterbij kan komen dan je ooit zult kunnen komen met kijken, of aanraken,

omdat de muziek zich niet aan lichaamsgrenzen houdt.
Want de muziek kan in mij klinken. Hoe prachtig intiem!

Dus, beste man met cello, wil jij de afstand die ik van
binnen voel, overbruggen met je muziek? Wil je voor me
spelen?

Ik zal mijn ogen sluiten. Ik zal luisteren.

Vrouw met woorden